Chelul, bărbierul şi filosoful

— Amplificare după Ieracle — de O. TAFRALI

Intr'una din zilele lui Maiu, lună în care este plăcut pentru cineva să călătorească, un bărbier porni din Megara spre Atena, cetatea visurilor sale. Acolo, socotia dânsul să poată trăi mai uşor şi mai vesel, căci mai presus de toate în viaţă, pe lângă muncă, e nevoe şi de voe bună.

In cale, se întâlni cu un om, care îşi avea capul învăluit într'o pânză alba, ceeace îi dădea o înfăţişare ciudată.

Cei doui drumeţi îşi dădură ziua bună şi aflară că amândoi mergeau spre cetatea lumină, unde trăiau atâţi filozofi, atâţi scriitori de tragedie şi de comedie.

— Aştept cu mare nerăbdare, zise bărbierul, să văd jucându-se piese de teatru, mai ales comedii.

— Şi eu doresc, răspunse celalt, să asist la reprezentări de teatru, dar nu la comedii. Eu prefer tragediile.

— Pe semne, că eşti o fire posomorâtă, de nu-ţi plac piesele vesele. Pentru mine însă nimic nu-i mai plăcut, decât o glumă, o vorbă isteaţă, o ghiduşie, care să facă să mi se descreţească fruntea, să uit de necazuri şi să râd.

— Fiecare cu firea lui.

In clipa aceasta, se ivi de după un deal, un om, îmbrăcat într'un vestmânt larg, bogat, dar cam învechit. El păşia măreţ şi avea o înfăţişare serioasă şi mândră.

Cei doi tovarăşi de drum se uitau la el cu oarecare nedumerire. Cine să fie oare? El se apropia de dânşii, se închină, le zise bună ziua şi-i întrebă, unde se duc.

— La Atena, răspunseră ei într'un glas.

— Şi eu mă îndrept, din păcate, tot în spre acest oraş, plin de semeţie, de răufăcători, de proşti şi de ignoranţi.

— De ignoranţi? întrebară miraţi cei doi călători.

— Da dragii mei, de ignoranţi! Căci filozofii lui se silesc să pătrundă misterele cerului şi ale sufletului şi nu-s in stare să deosebească o floare de măr de una de păr, o vrabie de un sticlete, un cal de un măgar, o paiaţă de un om serios.

Bărbierul şi tovarăşul său se uitară unul la altul nedumeriţi. Cine să fie oare acest nou călător? Filozof sau Păcală?

Vorba se schimbă despre lungimea şi siguranţa drumului. In privinţa aceasta, cu toţii auziseră, că în pădurea dinaintea Eleusinei, pe unde aveau să treacă, tâlharii aţineau calea oamenilor şi-i jefuiau.

Noaptea se apropia şi pădurea se vedea în zare. Când înoptă bine ajunseră la intrarea ei.

— Nu putem merge mai departe, zise bărbierul. Să ne oprim aici, să ne ospătăm şi să dormim pe iarbă. Doi se vor odihni, iar al treilea va veghia. Şi aceasta pe rând.

Cu toţii se învoiră. Fiecare îşi scoase legătura de mâncare, o întinse pe iarbă şi începu